

DM POSTA- LÁDA

Lakók egy életveszélyes házban

Az Aradi vértanúk tere 5. szám alatti lakóépületet az I. kerületi hivatal műszaki osztályának vezetője életveszélyessé nyilvánította és elrendelte annak azonnali kiürítését, valamint 30 napon belüli lebontását. Az ott lakó Csizsar Géza a ház bérletének nevében elkészített hangú levelet küldött szerkesztőségünkbe, amelyben leírja, hogy az Ingatlankezelő Vállalat nem intézkedett még a határozalet meg születése óta. A ház lakói bementek panaszukkal a lakáshivatalba, de ott sem kaptak megnyugtató választ.

Szerkesztői üzenetek

Szűjjártó Józsefné (Somo gyi Béla u. 19.) levele alapján nem lehet eldönteni, kinek volt igaz a cipővásárláskor. Jójárt Andrást (Lumumba u. 27.). Mi is örülünk, hogy visszakapta pénztárcáját a dohányboltban. Az elárúsító példásan járt el. Katona Lajos (cím nélkül): Egyetértünk abban, hogy a tökrészek emberek elítélendők, az úttest közepén hagyni azért mégsem szabad őket. Ha figyelmen kívül hagyjuk a tárcát, úgy láthatja, hogy annak írója azt a nemtörődöm magatartást ostromozza, amelyet azok tanúsítanak, akik elmennek egy fekvő ember mellett anélkül, hogy tudnák: részeg, vagy beteg az illető. Kecskeméti Gáspárné (Opusztaszer, Árpád u. 1.). Gratulálunk a „Páva”-dalkör tagjainak. Köszönő levelet juttassa el a dalkörhöz. Kenderesi Sándor (Kiss u. 1.). Írását köszönjük, közölni nem áll módunkban. Balla Emma (Zászló u. 3.) írásából nem derül ki, hogy kik építik és hol azt a bizonyos utat, így nem tudjuk közölni. M. L. (Lenin krt. 13.). Javaslátát köszönjük, de véleményünk szerint nem szüntetné meg a veszélyforrást. Dr. Gábor Pál

Panasz és kérdés

Nem tudott propán-bután gázpalackot cserélni Kovács Antal (Kandó Kálmán u. 36.) április elsején a Gera Sándor úton levő cseretelepen. Szerkesztőségünkbe küldött levelében megemlíti, hogy a kiírás szerint a cserére reggel 7 órakor kezdődik, de a telep 7 óra húsz perccor sem volt még nyitva. Délután ismét megjelent palackjával — miután munkahelyéről hamarabb távozott —, de 16 óra negyven perccor a cseretelep be volt zárva, holott 17 óráig kellett volna nyitva lennie. Másnap reggel a palackki-

adó dolgozótól panaszkönyvet kért, hogy sérelmét beírja, a kiadó azonban nem volt hajlandó átadni a könyvet.

Kovács Pál (Maros u. 48.) sporthorgász, azt szeretné megtudni, hogy hol lehet cserélni gáz sportfőzőhöz palackot. Mint írja, eddig a vágóhidnál, és nyáron a Tisza-parton cserélt, de ezeket a telepeket bezárták, s Algyőn sem kapott felvilágosítást.

Nevetséges és bosszantó, hogy Szegeden nem megoldott a sportfőzők gázpalackjainak cseréje.

Válaszol az illetékes

Lapunk április 2-i számában megjelent „Nézelődés” című írásunkban egyebek között azt kifogásoltuk, hogy nincs hírlapárúsító pavilon a tarjáni víztorony környékén. A bírálatra dr. Hódi István, a Szegedi Postaigazgatóság igazgatóhelyettese válaszában közölte, hogy a tarjáni építkezések kezdetén, az akkori forgalomhoz igazodóan a 105-ös épület előtt helyezték el a pavilont. Egy új árusítóhely felállításának lehetőségéről a következőket írja: „A víztorony környékén létesítendő árusóhelyre vonatkozó felhívását köszönettel vettem, annak szükségességét elismerem, és azt részemről is indokoltnak tartom. Beruhá-

zási lehetőségeim figyelembevételével új típusú, kombinált pavilon felállítását tervezem, amelynek pontos idejét előre meghatározni nem áll módomban.”

Február 27-i Postaládánkban „Csipős téma” címmel a Gyálart, Széchenyi utca lakóinak panaszát közöltük. Kifogásolták, hogy az utcában lakó P. György méhészt olyan közel rakta kaptaráit a kerítéshez, hogy nem mernek eljárni a háza mellett. A panaszra Dobó István, a Szeged és Vidéke Méhészetjének elnöke válaszolt. Ebben megírja, hogy P. György méhésztét szemrevételezte és megállapította, hogy a méheket a kerítésen belül nem lehet jobban elhelyezni. Megemlíti, hogy az Alföldi utcában van egy méhésztet többszintes épületek szomszédságában. Itt több száz ember lakik, mégsem jelentkezik panaszokkal. Véleménye szerint a szomszédoknak, illetve az utca többi lakójának elnézőbbnek kellene lenni, és át kellene érezni a méhek, illetve a méz népgazdasági jelentőségét.

Rádiófigyelő

Elveszett paradicsom

A harminc év magyar drámáit bemutató sorozatban hétfőn este Sarkadi Imre drámájának, az Elveszett paradicsomnak rádióváltozatát hallottuk. (Rádióra alkalmas: Bárdos Pál, rendezte: Barlay Gusztáv.) A darabot több színházban játszották nagy sikerrel, Sarkadi főművének tartotta, ez az utolsó írása is.

A darabban az író szélsőséges helyzetet teremt, Zoltán érzései mégsem egyediek. Sarkadi mellékalakjaival — a képmutató, hazug házasságban élő Jóska és Éva;

a kiábrándult, tenni képtelen, változtatástól féltő Klári életével — érzékelteti azt is, hogy nem csupán egy ember, hanem egy kis emberi társadalom válságáról van szó; azokérol, akik köztömbösségből vagy gyáva-ságból képtelenek igazi emberi életet élni. A pénzkeresés, az elismerés hajhászása, a nagy lehetőségek kutatásának hiú világát alakították maguk köré, ahol mindent pénzzel és dicsőséggel kell mérni. Cinizmusuk láthatatlanná teszi előttük az élet igazi örömeit, elfedi a tiszta emberi kapcsolatokat; a szeretet és a szerelem szépségét, s nem is tudják, hogy a paradicsomot ők hagyták elveszni.

Bárdos Pál finom érzékel, nagy hozzáértéssel alkalmazta rádióra a drámát. A szűk másfél órára sűrített rádióváltozatban is logikus egész maradt a darab; a megfelelően árnyalt lélektanrajz megóvta attól, hogy didaktikussá váljon, de nem tompította drámai erejét sem. A sikerhez hozzájárult Ajtay Andor derűs, nyugodt játéka, az ő szájából még a „nagy szavak” is őszintén, felhang nélkül szólnak, Tordy Géza Zoltánja jól átgondolt és színes volt, Mira szerepében Almási Éva egyszerű tudott gondtalanul vídám és felelősséggel szerető lenni. A további szerepekben Deák Sándort, Kautzky Józsefet, Kállai Ilnát, Gellej Kornélt, Lóránd Hannát és Majláth Mária-t hallottuk.

Ladányi Zsuzsa

Negyedszázada egy munkahelyen

Farkas Antalné

Titi Gyula

Sánta Árpádné

A Szegedi Ruhagyárban kedves, szőke asszony, Matuz Lajosné a kalauzom. Újján szépívmű arany pecsétgyűrű, a vállalati hűség jutalma, most kapta, a gyár 25 éves jubileuma alkalmából. Míg a géptermekek felé meggyűnk, a házigazda büszke örömeivel mutatja a szépen parkosított környezetet, úgy ismeri a gyárat, mint a tenyerét.

Farkas Antalné a negyvenes években az újszegedi szövőgyárban dolgozott. Amikor a fonoda átkerült a Kenderfontógyárba, nem ment vele, maradt a „nehézarrodában”, zsákot, ponyvát, sátra készítették. 1949. február 1-én harmincyolc társával a ruhagyár munkása lett. Nem volt elég varrógép, megszakításokkal dolgoztak, egymást váltva.

Amikor szakmunkásvizsgát tehettem volna, három kisgyermekem volt. Mire felnőttek, már nem volt kedvem tanulni, így betanított munkás maradtam.

Munkáját mégis nagy hozzáértéssel végzi. Hosszú évek óta speciális automata gépeken dolgozik, amikor felkerestük, éppen a gombológép mellett ült. A szalagban nagy szükség van az ilyen emberekre is, akik ennyire ismerik ezeket a gépeket. Farkasné háromszor nyerte el a Kiváló Dolgozó címet, s a Könnyűipar Kiváló Dolgozója lett, 1968-ban pedig a Munkáértrend bronzt fokozatát kapta. Honvédelmi Érdemérem kitüntetésben is részesült. Mindig élen járt a munkában, pedig családként is helyt kellett állnia. Gyermekei tanultak, míg ő dolgozott. Egyik lánya szintén a ruhagyárban van, a másik tisztviselő, fia pedig géplakatos. Társadalmi tevékenységre is maradt ideje, tagja a vállalati szakszervezeti tanácsnak, a műhelybizottság ifjúsági nöfelelőse.

A fiatalok hajlanak a szóra, szorgalmasak, jól illeszkednek a kollektívába. Mi, idősebbek szívesen választunk a kérdéseikre, mindent megbeszélünk, nincs velük baj. Ezt jó volt hallani egy olyan teremben, ahol száz-húszan dolgoznak, és igen sok a fiatal.

Új munkafolyamatra állnak át az egyik teremben, alig találjuk meg Titi Gyula technikus csoportvezetőt, annyi a dolga. Egész éjjel bent volt a gyárban, a megváltozott technológiának megfelelő sorrendbe szortírozták a gépeket, elhangzott százféle kérdés, mindre válaszolni kellett. Nincs megállás, a szalag munkáit be kell vezetni az új műveletbe, mindenki ideges, ahogy ez már ilyenkor len-

ni szokott. A technikus viszont nem lehet türelmetlen.

— Hol van a jubileumi gyűrű?

— A rendezkedés, pakolás miatt levettem, sajnálom volna, ha megsérül — válaszolt Titi Gyula.

Huszonöt éve ő is hozta magával a varrógépét, örült, hogy bekerülhetett a gyárba. Munkaruhákat varrtak, meg sátorlapokat; leültek a géphez, és az égvilágon senki se kérdezte meg tőlük, tudják-e csinálni. Majdnem mindannyian szakmunkások voltak, az üzem bővülésével, fejlődésével közülük nagyon sokan irányító munkakörbe kerültek. Beszélgető partnerünk is elvégezte már 1950-ben a technikusképző tanfolyamot, ahol a ruhaipari tevékenység irányítását, szervezését tanulták. Ezután egy darabig főművezető volt, majd technikus lett. Közben beiratkozott a ruhaipari technikumba, oklevelet szerzett. Munkája igen változatos, érdekes, de fárasztó is. Egy-egy új termék megjelenése előtt munkatársaival részre bontják a varrás folyamatát, a műveleteket felosztják a különböző munkahelyeken. A mintadarab elkészítése alatt szoros kapcsolatot tartanak a gyártáselőkészítő laboratóriummal, hiszen ők tudják jobban, milyen problémák fordulhatnak elő a tömeggyártásban.

Ehhez a beosztáshoz nagy szakértelem szükséges. Meg kell állapítani, hogy az új cikk megvarrásához melyik a legjobb, mégis legkönnyebb munkamódszer, gyakran menet közben pillanatok alatt döntenek a módosításokról.

— Eppen ezt szeretem a munkámban — jegyzi meg a szakmunkásból lett technikus csoportvezető, ezzel sietve el is köszön, mert várják a munkások, a gépek.

Sánta Árpádnét sem találjuk a teremben. Több mint harminc gép zakatol, fűrge asszonykezek forgatják, igazgatják a munkadarabokat, halmokba rakják a kész nadrágokat. Kísérőm megkérdezi a legközelebb álló munkásnőt: hol a Sánta

Panna? Csak így, hogy Panna, mert az egész gyár így ismeri. Kiderül, hogy a diszpécser szolgálathoz szaladt munkaverseny ügyben. Rövidesen megjelenik, sietős járással, tekintetében elfér az egész terem, meg rengeteg vidámság.

Annak idején ő is a szalagban kezdte, saját varrógépén, mint sokan mások. Nagyon fiatal volt, bírta a munkát, égett a keze alatt.

— Még a filmhíradó is bemutatott a moziban — mondja —, 350 százalékot teljesítettem.

Jót nevet, amikor megjegyzi, hogy azóta bizony „megöregedett”. Persze, aki látja, ezt nem hiszi el neki, egész alkataból sugárzik fiatalos temperamentuma, úgy tűnik, nem öregszik meg soha. 1950-ben elvégzett egy minőségi ellenőri tanfolyamot, tizenny évig dolgozott meosként a gyárban. Művezetőképzésben vett részt, 1966-tól ebben a munkakörben tevékenykedik. Munkatársai szeretik, úgy nyilatkoztak, hogy nagyon jól ki lehet vele jönni. A terem egyszem férfitársa se panaszkodott, mikor a véleményét kérdeztem a művezetőről.

Sántáné is jónak tartja azt a közösséget, melyben dolgozik. Elmondta, most alakult egy ifjúsági brigádjuk, szavaiból kicseng, hogy gondosan, szeretettel figyel a kezdeményező két fiatalra. Kezében papírlapot szorongat, a versenyfelajánlásokat gyűjti össze, várja a gyár főmérnöke. Elsietne, de kollektívájára figyelmezteti, ne hallgassa el a kitüntetését. Így tudjuk meg, hogy az ötös terem művezetője a Könnyűipar Kiváló Dolgozója, a Honvédelmi Érdemérem bronzt fokozatának tulajdonosa.

A Szegedi Ruhagyár alapításának 25. évfordulóján sokan kaptak aranygyűrűt. A gyárhoz hűséges dolgozók közül találmokra választottunk harmat, akik társaik helyett is elmondták, érdemes volt ezt a negyedszázadot egy munkahelyen eltölteni, látni a fejlődést, tanítani a fiatalokat.

Bálint Ibolya

Jugoszláviai írók a JATE-klubban

Tegnap, kedden este a Jugoszláv Ifjúsági Szövetség szegedi tagozata rendezésében jugoszláviai magyar írókkal: Papp Józseffel, Fehér Kálmánnal, Tolnai Ottóval és Utasi Csabával találkozhattak a fiatalok a JATE KISZ-klubjában. A

rendkívüli klubnapon népes hallgatóság előtt műveikből olvastak fel az írók. A jugoszláviai magyar írók hosszabb ideig együtt maradtak vendéglátóikkal, és baráti eszmecsere folytattak.

ALMÁSKERTEK
KIRÁLYNŐJE

SZÉNSAVVAL TELITETT
TERMÉSZETES GYÜMÖLCSLÉ